

РЕШЕНИЕ

№ 199

гр. Габрово, 09.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ II, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Полина Пенкова

Членове: Кремена Големанова
Велемира Димитрова

при участието на секретаря Милкана Ив. Шаханова Балтиева като разгледа докладваното от Полина Пенкова Въззивно гражданско дело № 20234200500318 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по подадена от М. И. въззивна жалба срещу постановеното решение по гр.д.№514/2022г. на РС-Севлиево.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваното решение. Твърди се, че неправилно съдът е приел, че след причиняване на ПТП ответникът не е изпълнил задължението си да окаже съдействие за установяване на вредите от произшествието и напуснал същото, без да уведоми компетентните органи. Излагат се доводи, че по делото е установено, че ответникът фактически не е напунал мястото, където малко по-късно е станало съставянето на протокола за ПТП, подписан от двамата участници и служителите на РУ на МВР Севлиево. В съставения АУАН не е посочено като нарушение, такова по чл.123, ал.1, т.3, б»в» ЗДвП, което евентуално да ангажира отговорността по чл.500, ал.1, т.3 КЗ. Твърди се, че в конкретната хипотеза не е било задължително по закон посещение на мястото на произшествието от контролните органи, предвид чл.125 от ЗДвП. Между страните е нямало спор по механизма на настъпване на ПТП и причинените щети, поради което не е било задължително по закон посещението на контролните органи на МВР. С оглед на това не се е породило и правото на регрес на ищеца. Оспорва се, при евентуалност, и по размер исковата претенция. Прави се позоваване на съпричиняване на увреждането от водачите на л.а. М. и Флксваген, които се твърди, че са нарушили чл.94, ал.3 от ЗДвП и чл.98, ал.1, т.6 от ЗДвП, за което са им наложени

административни наказания. Прави се позоваване и на чл.98,ал.1,т.1 ЗДвП. Твърди се , че присъденото обезщетение надхвърля по размер определения размер на щетата от вещото лице , съобразен със степента на овехтяване на МПС.

Претендира се отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново по същество на спора, с което да се отхвърли изцяло предявеният иск .

В подадения писмен отговор ответникът е изложил доводи за неоснователност на въззивната жалба.

Въззивният съд, като взе предвид наведените от страните доводи и доказателствата по делото , прие за установено следното :

С обжалваното решение първоинстанционният съд е уважил предявения иск по чл.500,ал.1, т.3 КЗ, като е осъдил ответника М. Б. И. да заплати на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ““ АД сумата от 2124,61 лв. , представляваща изплатено застрахователно обезщетение за причинени вреди на лек автомобил М. с рег.“***“ вследствие на настъпило на 16.03.2021 г. ПТП, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 17.05.2022 г. до окончателното погасяване на задължението, на основание чл.500 ал.1 т.3 от Кодекса за застраховането.

Обжалваното решение е валидно и допустимо .

Спори се по делото дали е осъществен съставът на чл.500,ал.1,т.3 КЗ, на който ищецът основава дължимостта на исковата сума от ответника .

Наведените във въззивната жалба твърдения за недоказаност на осъществяването на фактическия състав на чл.500,ал.1, т.3 КЗ относно претендираното регресно право на ищеца спрямо ответника , са неоснователни.

Съгласно чл.500,ал.1,т.3 КЗ застрахователят има право да получи от виновния водач платеното от застрахователя обезщетение заедно с платените лихви и разноски , когато водачът е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, освен в случаите, когато е наложително да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина; в този случай тежестта на доказване носи виновният водач.

От събраните по делото доказателства се установява, че на 16.03.2021 г. , вечерта, в гр. С., ЖК „М.“ до блок *, е настъпило ПТП между движещ се лек автомобил „Б.“ с рег.№ ***, управляван от ответника М. Б. И. и паркиран лек автомобил М. с рег.№ ***, собственост на Е.А.Д. .

Съгласно приетата по делото САТЕ ПТП е настъпило в тъмната част на денонощието, при изкуствено осветление и валеж на дъжд , в ЖК „М.“ до блок *, като лек автомобил „Б.“ с рег.№ ***, собственост и управляван от М. Б. И., излиза от напречна улица – ул. „С.“ в комплекса и извършва десен завои. Местопроизшествието е кръстовище, регулирано с правила. Платното за движение е хоризонтално, асфалтово, мокро, с широчина

от 7,01 до 7,50 метра, двупосочно, без разделителна ивица, с два броя ленти за движение. В ЖК „М.“, в ляво до блок *, съгласно посоката на движение на лекия автомобил „Б.“, е паркиран лек автомобил М. с рег.№***, собственост на Е.А.Д.. Пред него в същата посока е паркиран лек автомобил „Ф.“ с рег.№***, собственост на Я.Е.Ф.. Лекият автомобил „Б.“, извършвайки десния завой, поради несъобразена с пътния участък скорост, губи контрол над автомобила, навлиза в мислената насрещна лента за насрещно движещите се и с предната си лява част удря в задната дясна част паркирания пред блок * автомобил „М.“ с предна част, насочен по посока на движението му. Съгласно заключението причината за настъпване на ПТП е загубата на контрол върху автомобила от страна на водача на лек автомобил „Б.“ с рег.№ ***, при движението в десния завой с мокра асфалтова настилка, в резултат на което напуска траекторията си на движение, излизайки наляво, където настъпва удара с лек автомобил „М.“.

Заключението на САТЕ е изготвено въз основа на наличната документация относно процесното ПТП, като няма данни, които да опровергават констатациите на вещото лице относно механизма на настъпване на произшествието.

В резултат на ПТП са причинени щети на лекия автомобил „М.“ в задната част и в предната част, описани в Протокола за ПТП №1648482/17.03.2021г., двата описа на застрахователя от 22.03.2021г. и от 01.04.2021г. с приложен към тях снимков материал, и в т.4.3 в констативно-съобразителната част от заключението на САТЕ, съгласно което причинените щети на лек автомобил М. МЛ 55 АМГ“ с рег.№***, описани в т.4.3 от заключението са в причинно-следствена връзка с механизма на настъпване на процесното ПТП.

От данните по делото се установява, че към датата на настъпване на процесното ПТП за управлението от ответника М. И. лек автомобил Б. е имало валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с ищцовото застрахователно дружество.

Въз основа на подадено уведомление за щета от Е.А.Д., ищцовото застрахователно дружество е образувало щета №0410-630-0019/2021, по която е изплатено застрахователно обезщетение от 2124,61лв. с платежно нареждане от 23.04.2021г.

Не се твърди и не се установява ответникът да е заплатил на ищеца исковата сума от 2124,61лв.

От така събраните доказателства се установява, че ищецът е материалноправно легитимиран да предяви срещу ответника регресната си искова претенция за сумата от 2124,61лв., тъй като процесното ПТП, настъпило на 16.03.2021г., е причинено от ответника като водач на лек автомобил „Б.“ с рег.№ ***, с валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с ищцовото застрахователно дружество, което е заплатило застрахователно обезщетение от 2124,61лв. за причинените имуществени вреди на лек автомобил „М.“. Ищецът основава дължимостта на претендираното вземане по предявения регресен иск по чл.500 КЗ в хипотезата на ал.1, т.3 от тази правна норма.

Неоснователни са наведените от ответника И., както в първоинстанционното

производство, така и във въззивната жалба , възражения, че в случая не е осъществен фактическият състав на чл.500,ал.1 т.3 КЗ поради това, че не е било задължително посещаването на местопроизшествието от органите за контрол на движение по пътищата, тъй като не е съществувало разногласие между участниците в произшествието /чл.125,ат.7 ЗДвП/ и че фактически той не е напуснал мястото на произшествието , където малко по-късно е станало съставянето на Протокола за ПТП №1648482/17.03.2021г., и не е бил санкциониран със съставения АУАН за нарушение по чл.123, ал.1,т.3 ,б“в“ ЗДвП .

От писмените доказателства по делото се установява, че за процесното произшествие е съставен протокол за ПТП №1648482/17.03.2021 г. от служител на РУ Севлиево при ОДМВР Габрово. В него като Участник 1 е посочен ответникът по делото М. И. , като е вписано в протокола ,че Участник 1 напуска ПТП. Протоколът е подписан от съставителя и от двамата участници в ПТП.

Отразените в протокола за ПТП №1648482/17.03.2021 г. данни и в частност за напускане на ПТП от ответника като „Участник 1 „, не са опровергвани от останалите доказателства по делото . В съставения на ответника АУАН на 17.03.2023г., с който му е наложено административно наказание за нарушение по чл.123,ал.1,т.1 ЗДвП, е вписано ,че водачът И. като участник в ПТП , не спира да установи последиците от произшествието и напуска ПТП , без да уведоми контролните органи на МВР. Актът е връчен на ответника, като в него изрично е вписано ,че се е запознал със съдържанието на акта и няма възражения, удостоверено с подписа на актосъставителя, свидетеля и нарушителя. В първоинстанционното производство като свидетел е разпитан съставителят на протокол за ПТП №1648482/17.03.2021г. От показанията на св.К. се установява, че той е посетил процесното ПТП като служител към РУ Севлиево. На място са били установени само потърпевшите, а извършителят бил напуснал местопроизшествието, където впоследствие бил установен до бл.6. Същият не е оспорвал, че е причинил ПТП. Не е имало разногласия по съставянето на протокола.

От така събраните писмени и гласни доказателства се установява, че ответникът И. е нарушил чл.123,ал.1,т.1 от ЗДвП , като на процесната дата ,като участник в ПТП не е спрял , за да установи какви са последиците от него. Напускането на процесното ПТП от ответника е констатирано от посетилите по-късно местопроизшествието контролни органи – св.К. като мл.автоконтрольор при РУ-Севлиево , което е отразено в съставения от него протокол за ПТП , подписан от ответника като участник в него , без възражения. Не се твърди и не се установява по делото напускането на ПТП от ответника, който е причинил инцидента, да е по някаква наложителна причина, попадаща във визираните изключения по чл.500, ал.1, т.3 КЗ.

В случая неоснователно ответникът се позовава на липсата на нарушение на чл.123,ал.1,т.3 ,б „в“ ЗДвП , тъй като задължението да не напуска мястото на произшествието произтича от чл.123,ал.1,т.1 ЗДвП , който изисква като водач , участник в ПТП , да спре и установи последиците от ПТП , което задължение не е изпълнил и за което му е съставен АУАН на 17.03.2021г.

Напускането на ПТП от ответника не е поведение ,което да обективира липсата на разногласия между участниците в произшествието и отпадане на основанието по чл.127, т.7 ЗДвП. Безспорно установено по делото е, че между участниците в процесното ПТП не е попълнен двустранен протокол по чл.123,ал.1,т.3, б“б“ от ЗДвП , който е регламентиран като отделен документ в чл.2,ал.1,т.3 и чл.5 от Наредба №І-3 от 12.01.2009г. за документите и реда за съставянето им при ПТП и реда за информиране на МВР, КФН и ГФ, Приложение №3, и е различен от представения по делото ,който е по чл.2,ал.1,т.2 и чл.4 от същата наредба - Приложение 2. С оглед на това липсва обективирано съгласие между участниците в процесното ПТП в двустранен протокол по чл.123,ал.1,т.3, б“б“ от ЗДвП , което да обосновава неприложимост на чл.125, т.7 ЗДвП , при която е задължително службите за контрол на МВР да посетят мястото на произшествието.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя ,че има съпричиняване на вредоносния резултат поради неправилно паркиране на лек автомобил М. и лек автомобил Ф.. От заключението на САТЕ се установява, че лек автомобил М. и лек автомобил Ф. са паркирани в дясната част за насрещно движещите се на лек автомобил Б., като не може да се определи отстоянието им от кръстовището Така паркираните автомобили определят свободна полоса за движение на лек автомобил Б. от 5м. до 5,5м. При паркиране на лек автомобил М. и лек автомобил Ф. в посока на движение на движещите се в лентата , се определя свободна полоса за движение на лек автомобил Б. от 5м до 5,5м. При този вариант ще настъпи удар между предната лява част на лекия автомобил Б. и предна лява част на лекия автомобил М. , който ще получи увреждания в предната броня в ляво , преден ляв фар и предна ходова част ,а от втория удар увреждане на задна броня, като в с.з. вещото лице сочи,че при този вариант щетите ще са в по-голям размер , защото в предната част е кормилното управление, които части са по-скъпи от тези по задната част. Тези констатации на вещото лице не са опровергани от останалите доказателства по делото.

От данните по делото не се установява двата автомобила да са били паркирани на неразрешено за това място и да са създавали опасност за движението , което да е в причинна връзка с настъпилото ПТП при установения механизъм за причиняване на произшествието съгласно САТЕ и заявеното от св.К., че там е разрешено паркирането.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че присъдената сума надвишава значително определения от вещото лице размер на щетата , съобразен със степента на овехтяване на МПС .

Съгласно чл.499,ал.2 КЗ при вреди на имущество обезщетението не може да надвишава действителната стойност на причинената вреда към деня на събитието , като обезщетенията за вреди на моторни превозни средства се определят в съответствие с методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства, приета с наредбата по чл.504 КЗ. Разпоредбата на чл.20,ал.2 от Наредба №49/ 16.10.2014 т. препраща към методиката за уреждане на претенции за обезщетяване на вреди , причинени на МПС съгласно приложения №1-6 от Наредба №24 от 2006 г. за задължителното застраховане. От данните по делото не се установява експертната оценка

по щета № 0410 630 0019/2021 от 12.04.2021г. да не е определена в съответствие с методиката по Наредба №24 и заплатеното от ищеца застрахователно обезщетение от 2124,61лв. да надвишава действителната стойност на причинената вреда на лек автомобил М., собственост на Е. Д.. Съгласно чл.400 КЗ обезщетението не може да надвишава стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество – чл.400, ал.1 КЗ, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качеството, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка – чл.400, ал.2 КЗ. В случая определената от САТЕ стойност от 1714,10лв, необходима за възстановяване на щетите на лек автомобил М. , включваща 1479,70лв. средства за материали и 234,40лв. за труд, отразено в табличен вид на стр.11-12 от заключението , е с прилагане на овехтяване за частите, като без такова следва стойността за материали да се увеличи с 60% / съгласно заявеното от в.л. Х. в с.з. на 25.05.2023г./, при което ще надхвърли определената от застрахователя по щета № 0410 630 0019/ 2021. Също така при определената стойност от САТЕ, в нея не е калкулирано като разход за материали и труд за „Основа броня задна- П“ , доколкото в т.4.3 от заключението е посочено като вреда „задна броня облицовка-П“ и „основа задна броня –П“. Същите са включени като увредени части в експертната оценка от 12.04.2021г. и в съставения опис от 22.03.2021г. по щета 0410 630 0019/2021 , като за всяка от тях застрахователят е остойностил отделно труда и материалите, както е отразено в експертната оценка от 12.04.2021г.- п.6 и п.8. В САТЕ такова остойностяване липсва, остойностено е само материали и труд за „задна броня с усилващ елемент / т.6 от таблицата на стр.11 от заключението / независимо , че в т.4.3 от заключението е посочена като вреда , причинена при установения механизъм на процесното ПТП както „задна броня облицовка – П“, така и „Основа задна броня-П“ и няма констатации на вещото лице Х. ,че за „Основа задна броня-П“ не следва да се влагат средства за труд и материали. Липсата на такова остойностяване в САТЕ също не дава основание да се приеме, че определената от застрахователя стойност на щетата , изплатена на собственика на увреденото МПС Е. Д., не съответства на действителната стойност на причинените вреди.

По изложените съображения предявеният иск по чл.500,ал.1,т.3 КЗ е основателен и доказан и следва да бъде уважен, до който извод е достигнал и първоинстанционният съд. Обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като законосъобразно и обосновано.

Предвид изхода на спора и на основание чл.78 ГПК на ответника по въззивната жалба и ищец в първоинстанционното производство ЗАД ОЗК -Застраховане АД следва да се присъдят направените за настоящата инстанция разноси в размер на 660лв. с ДДС заплатено адвокатско възнаграждение.

На основание изложеното, въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №112 от 26.06.2023г. по гр.д.№514/2022г. на РС-

Севлиево.

ОСЪЖДА М. Б. И., ЕГН*****, от гр.С. , ул.“Л.“*** да заплати на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ““АД , ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление : гр.София ,ул.“Света София „№7, ет.5 , сумата от 660лв. разноси за въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____